

Arrest

nr. 236 636 van 9 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. GREENLAND
Puntstraat 12
2250 OLEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 13 februari 2020.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2020 met toepassing van artikel 3, zesde lid, van het bijzondere machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 met betrekking tot de verlenging van de termijnen van de rechtspleging bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen en de schriftelijke behandeling van de zaken.

Gelet op de pleitnota van 19 mei 2020.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij zich voor haar verzoek om internationale bescherming op dezelfde motieven baseert als degene die door haar echtgenoot M.K.H. in het kader van diens verzoek om internationale bescherming worden aangevoerd. Deze vaststelling wordt in het verzoekschrift en voormelde pleitnota niet betwist.

Inzake verzoekende partij haar echtgenoot werd bij arrest nr. X van 26 maart 2020 als volgt gemotiveerd:

"1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd

waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)" genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Uit de, in het administratief dossier, toegevoegde resultaten van de EURODAC-controle blijkt dat verzoeker in Roemenië internationale bescherming heeft gekregen.

In de bestreden beslissing wordt op duidelijke wijze gemotiveerd dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Roemenië verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat hij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Roemenië.

3. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen.

4. Derhalve lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Roemenië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 20 januari 2020, voert verzoekende partij aan dat zij wenst te benadrukken dat haar echtgenote problemen kende in Roemenië met haar ex-man. Verzoekende partij vreest voor haar echtgenote en haar kind en wijst erop dat de Roemeense autoriteiten hen niet zullen kunnen beschermen omdat men daar niet op

effectieve bescherming kan rekenen. Voorts wijst verzoekende partij erop dat zij en haar familie slachtoffer werden van racisme en ernstige discriminatie. Voor het overige volhardt zij in de middelen van haar verzoekschrift.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en in het verzoekschrift aangehaalde argumenten, doch ze laat geheel na daadwerkelijk concrete en valabele opmerkingen bij te brengen die hetgeen in de voornoemde beschikking en in de bestreden beslissing wordt vastgesteld in een ander daglicht vermogen te plaatsen.

Verzoekende partij herhaalt en benadrukt de vrees jegens de ex-echtgenoot van haar echtgenote A., doch zij weerlegt noch ontkracht op generlei wijze hetgeen dienaangaande op goede grond in de bestreden beslissing wordt vastgesteld, namelijk:

“Daar waar u en uw vrouw voorts beweren dat jullie leven in gevaar is omdat de eerste echtgenoot van A.(...), voor wie zij op de vlucht is, jullie zouden kunnen vinden en vermoorden in Roemenië (CGVS, p.8; CGVS vrouw, p.11,14) dient om te beginnen te worden opgemerkt dat het gaat om een persoonlijk conflict, dat geen verband houdt met de Vluchtelingenconventie. U kan overigens ook geen enkel document of bericht voorleggen dat uw verklaringen staft, zodat u andermaal niet verder komt dan blote beweringen. Zo al enig geloof kan worden gehecht aan een vrees jegens J.(...) Q.(...) moet verder nog worden opgemerkt dat u geen afdoende reden heeft gegeven om aan te nemen dat u in Roemenië niet zou kunnen rekenen op bescherming vanwege de autoriteiten. Uw echtgenote heeft het er eerst over dat de politie jullie niet 24 uur per dag kan bewaken (CGVS vrouw, p.12). Ze erkent dat dit ook opgaat voor de Belgische politie, maar voegt eraan toe dat niemand weet dat jullie in België zijn (CGVS, p.12). U verklaart daarover trouwens dat uw vrouw dat niet wilde, bescherming vragen bij de politie (CGVS, p.10), wat zich moeilijk laat rijmen met een oprechte vrees. Zelf beweert u dat de politie jullie niet zou beschermen, maar u baseert dat op uw opinie dat Roemenië een slecht land is om te leven, waar u geen lening kan krijgen en geen werk vindt in de winter (CGVS, p.11). Dat zijn algemene beschouwingen die los staan van de vraag of de politie u zou beschermen. U bent daar ook op gewezen, maar herhaalt dan nogmaals dat u niet genoeg kan verdienen in Roemenië om uw gezin te onderhouden (CGVS, p.12). Pas als u wordt gevraagd naar andere problemen die u zou hebben ervaren, vertelt u plotseling dat de Roemeense politie gewoon toekijkt als er Afghanen vechten in het kamp en elkaar doodsteken (CGVS, p.12), alweer een blote bewering, die u eerder trouwens nooit hebt aangehaald toen u naar dergelijke omstandigheden werd gevraagd.

Overigens moet ook nog worden toegevoegd dat jullie verklaringen omtrent deze problemen allerminst geloofwaardig zijn. Dat u op de hoogte was dat uw vrouw is weggevlucht bij haar man die in Europa over een netwerk van contactpersonen beschikt en dan toch tijdens een publieke ceremonie, in het bijzijn van talrijke andere vluchtelingen met haar bent getrouwd (CGVS, p.7) is al weinig plausibel. Bovendien verklaarde A.(...) bij DVZ dat jullie in Turkije getrouwd zijn (DVZ vrouw, Verklaring DVZ, p.7), terwijl u dat in Servië situeerde (DVZ, Verklaring DVZ, p.7). Zij probeert dat op te helderen door te zeggen dat jullie wilden trouwen in Turkije, maar besloten te wachten (CGVS, p.13) hoewel ze even tevoren nog had verklaard dat jullie trouwden omdat jullie gehoord hadden dat alleenstaanden zouden worden teruggestuurd uit Bulgarije (CGVS, p.8). U zou wel een document hebben gekregen van de mollah die het huwelijk inzegende, maar dat kan u niet laten zien omdat u het tijdens een ruzie hebt vernield (CGVS, p.7). U kan dus andermaal geen documenten voorleggen die uw beweringen zouden ondersteunen. In weerswil van uw verklaringen als zou u zich ook schuilhouden voor uw schoonfamilie, die de kant van J.(...) Q.(...) heeft gekozen (CGVS, p.11), is overigens gebleken op uw talrijke Facebookprofielen telkens leden van haar familie in de vriendenlijst staan (zie de aan het administratief dossier toegevoegde screenshots). Gevraagd of u met hen contact hield antwoordde u aanvankelijk nochtans: “I don't care about them at all, no.” (CGVS, p.10) en ook uw vrouw ontkende nadrukkelijk dat u ooit contact had met hen (CGVS vrouw, p.10). Zij verklaarde tevens dat jullie niet naar Duitsland konden gaan omdat haar familie daar woont (CGVS vrouw, p.12). Dat ze bij DVZ verklaarde dat haar broer in België woont, is dan ook een hoogst merkwaardig detail (DVZ vrouw, Verklaring DVZ, p.8). Dat u in die omstandigheden zo onzorgvuldig zou omspringen met persoonlijke gegevens zoals foto's van uzelf en uw familieleden, past in geen enkel logisch geheel. U schuift dat nochtans terzijde door de observatie dat het “mogelijk” is dat ze uw gegevens kunnen zien, maar wijst er dan op dat een van de foto's afkomstig is van het profiel van uw vrouw, en dat u haar dat zou hebben laten deactiveren in Griekenland (CGVS, p.11). Uw echtgenote beweert dan weer nog nooit de naam van dat profiel, R.(...) Q.(...), gehoord te hebben (CGVS, p.14).

Zelfs als dat klopt, gaat u volledig voorbij aan de grond van de zaak, namelijk dat u duidelijk nog steeds een inkijk in uw leven biedt aan de mensen voor wie u zich verborgen zou houden. Het huidige profiel van uw vrouw, op naam van M.(...) (CGVS, p.5), wordt trouwens ook gevolgd door haar broer (zie de aan het administratief dossier toegevoegde screenshots), hoewel zij verklaart geen enkel contact te hebben met haar familie (CGVS, p.10). In het relaas van uw vrouw schuilt trouwens ook nog een tegenstrijdigheid: ze legt eerst uit dat ze via geheime contacten met haar zus op de hoogte kwam dat haar ex-man haar zocht (CGVS, p.11), en lijkt dat even later tegen te spreken als ze zegt dat een vriend van u liet weten dat ze werd gezocht (CGVS, p.11).” (eigen onderlijning)

Voor zover al enig geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij aangehaalde vrees voor J.Q., de eerste en ex-echtgenoot van haar echtgenote A. die een mensensmokkelaar zou zijn en die naar hen op zoek zou zijn, blijkt uit niets en maakt verzoekende partij niet in concreto aannemelijk dat het haar en haar echtgenote A. en hun gezin in Roemenië aan bescherming vanwege de Roemeense autoriteiten ontbreekt. Zo blijkt uit haar verklaringen niet en toont verzoekende partij niet aan dat zij in Roemenië, waar verzoekende partij en haar echtgenote en stiefdochter internationale bescherming werd toegekend, de beweerde problematiek met en vrees voor J.Q. ooit bij de autoriteiten aldaar hebben aangekaart. Verzoekende partij toont dan ook niet aan dat, zo al geloof aan die voorgehouden problemen en vrees kan worden gehecht, zij geen beroep kan doen op de Roemeense autoriteiten en dat deze niet bij machte of onwillig zouden zijn om hen op effectieve wijze hulp en/of bescherming te verlenen.

Voor het overige beperkt verzoekende partij zich tot de algemene en niet in het minst onderbouwde beweringen dat zij en haar familie (in Roemenië) slachtoffer werden van racisme en ernstige discriminatie en tot het volharden in de middelen van het verzoekschrift, zonder dat zij echter concreet ingaat op en daadwerkelijk concrete, valabele en dienstige argumenten bijbrengt die een ander licht vermogen te werpen op de grond in de beschikking van 20 januari 2020 en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Aldus wordt geen afbreuk gedaan aan de vaststelling dat verzoekende partij persoonlijk niet concreet aannemelijk maakt dat de bescherming die haar in Roemenië werd verleend ontoereikend zou zijn, noch dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Roemenië.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Roemenië.”

Bijgevolg brengt verzoekende partij evenmin elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar, net als haar echtgenoot, reeds werd toegekend in Roemenië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting negen juni tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS